

Sorin Mihai Bărbieru

TAINA ASASINILOR

Cuprins

Capitolul 1. O dimineață de vară.....	7
Capitolul 2. La bulivar, birjar.....	106
Capitolul 3. Micuțul intră-n scenă	155
Capitolul 4. 10 întrebări.....	202
Capitolul 5. 20 de răspunsuri.....	208
Capitolul 6. Jos măștile	218

Capitolul 1

O dimineată de vară

Dimineța își arătase fața, în toată splendoarea ei. Primele raze își făcuseră loc vesele, printre storiile trase pe jumătate. Le-am simțit mângâierea caldă pe față, și m-am trezit, cu zâmbetul pe buze: amintirea visului care îmi dominase noaptea întreagă, stăruia și acum în mintea și sufletul meu: ochii aceia mari, hipnotici, mă obsedau și acum. M-am ridicat din pat și am plecat încet spre baie: apa fierbinte mi-a biciuit trupul minute în șir, apoi a venit rândul celei reci, din nou caldă și iarăși rece, până când m-am simțit înviorat de tot. Următorul drum, logic, de altfel, a fost în bucătărie, unde mi-am pregătit un mic dejun, după toate rețetele fine pe care le știam. M-am întors spre ușa bucătăriei, și am strigat după motanul meu, prietenul și tovarășul de joacă:

– Tom, vagabondule, la masă!

Un mieunat dulce mi-a răspuns că invitația nu rămăsese fără niciun fel de ecou, și că era cât se poate de binevenită.

– Pe unde umbli, măi panaramă? L-am întrebat, în timp ce-i turnam mâncarea în farfurioară. La fetițe? Iar singurul răspuns pe care l-am primit, a fost un pufnet indignat, venit din partea lui, după care s-a așezat gospodărește la masă.

Nu terminasem bine masa, când am auzit de jos claxonul bine-cunoscut al mașinii lui Marius. Am deschis fereastra și i-am făcut semn să mai aștepte puțin. După două minute, luam

loc lângă el. Ne-am strâns mâinile iar mașina a demarat ușor, înscriindu-se în traficul aglomerat al acelei ore de dimineață. Priveam prin geamul deschis la viermuiala de afară, dominat de un sentiment ciudat...

– Cum ai dormit? A întrebat el, cu ochii la trafic.

– Destul de bine, tu? Am răspuns eu, ușor uimit de întrebare. De ce întrebi?

– Pentru că ne așteaptă o zi grea. Vasile e supărat rău de tot.

– De ce? Și de unde știi tu?

Fără un cuvânt, mi-a dat telefonul. Mesajul pe care îl primise nu suna prea încurajator. Am zâmbit și l-am așezat pe bord, gândindu-mă la ce ne aștepta...

Restul drumului l-am făcut în liniște, fiecare preocupat de gândurile lui. Eu și Marius ne cunoșteam de ani de zile: fusesem colegi de clasă în liceu, devenisem foarte buni prieteni, după care împărțisem același dormitor, în Academia de Poliție, băusem împreună câteva tone de ceai și se crease o legătură pe viață, așa că între noi nu prea mai era loc de multe cuvinte: reușeam să ne înțelegem din priviri, fără a rosti un cuvânt și să acționăm împreună.

Odată ajunși la destinație, am lăsat mașina parcată într-un colț al străzii, după care am făcut cunoștință cu dogoarea de afară. Clădirea Brigăzii ne-a întâmpinat gri și ursuză, ca de obicei. Nouă din zece trecători ar fi jurat că ceea ce scria pe ușă era adevărat: o companie de construcții își avea birourile acolo. Am zâmbit la gândul că de fapt, noi aveam un rol total diferit: demolam ceea ce nemernicii se străduiseră să „construiască”, cu multă trudă. Am trecut salutând de portar, nea Anton, un om ciudat, care părea că e lipit de postul său: bătrânul ăsta părea că doarme acolo; când veneam, îl găseam acolo, iar când plecam, ne petrecea cu o privire zâmbitoare.

– Ce faci, nea Antoane? Am întrebat noi, în cor.

– Bine, măi mânărilor, mult mai bine ca voi. Eu nu aş urca în momentul ăsta. Şeful vostru e negru. Şi nu ca mine.

– Mulţumim, nea Antoane, ne aşteptam. Mergem să înfruntăm furtuna.

– Măi, măi, măi, a mai mormăit nea Anton, zâmbind sub mustaţă.

Am urcat amândoi până la etajul doi, unde l-am auzit pe şeful nostru, zbierând la telefon. Am trântit uşa de perete, salutând ţepeni.

– Vă pot spune ce să faceţi cu ideile voastre. Data viitoare când o mai daţi în bară, vin şi vă rad cu mâinile mele... fără spumă, urlă el, trântind telefonul. Voi ce naiba faceţi?

– Am onoarea să raportez, am luat eu poziţia de drepţi, în cel mai pur stil cazon.

– Raportezi pe naiba, m-a întrerupt el, prea puţin binevoitor. Unde umblaţi? Vă caut de două ore. Staţi jos, că-mi daţi dureri de cap.

– Uşurel, şefu', vă stresaţi prea mult, am conchis noi, luând loc.

– Dacă-mi permiteţi, am început eu timid, abordând o faţă de om supus...

– Dacă mă iei la mişto, te bat de nu te vezi, urlă el, aţintind trabucul spre mine. Linişte, desfaceţi urechile şi încercaţi să băgaţi la cap ce vă spun: ceva grav s-a întâmplat de dimineată. De ore întregi, telefoanele mă omoară cu zile. Detaliile le veţi afla de la General, aşa că intraţi în rahat până la gât. Marş şi scutiţi-mă de comentarii! Liber!

Ne-am ridicat de pe scaune, salutând scurt, după care am făcut stânga-mprejur. Din uşă, am aruncat o privire spre Vasile, şi i-am văzut urma unui zâmbet, în colţul buzelor. Sau mi s-a părut?

Am coborât spre etajul unu, unde avea biroul generalul Paul Chiriac. Omul ăsta îmbătrânise și întinerise în același timp. Pur și simplu nu avea vârstă, așa că venea destul de greu să-l apuci cumva. Statura ascetică și părul alb, impuneau mai mult decât respect. În tăcere, îl poreclisem Gandalf, dar toți îi spuneau Bătrânul, și se părea că, la rândul său, este conștient de această poreclă, acceptând-o ca atare. Am vrut să bat la ușă, dar vocea inconfundabilă a Bătrânului, ne-a invitat în cabinet. Am intrat, mai timizi decât niște fete mari (de fapt, unde naiba mai văzusem noi vreodată fete mari timide?).

– Luați loc, ne-a arătat el scaunele, după ce ne-a strâns mâinile.

Ne-am așezat, și am așteptat să continue.

– Situația este complicată, așa că voi încerca să trec peste detalii. Un singur avertisment: aveți mare grijă pe unde călcați, a continuat el, aruncând pe birou dosarul pe care îl citise până atunci. Suntem patru oameni care știm ce este acolo, și așa vreau să rămână. Mergeți la fața locului și apoi vă aștept cu propuneri. Misiune trasată!

– Misiune primită, am răspuns noi în cor, ridicându-ne și părăsind biroul, fără a deranja cea mai mică urmă de praf.

Am ieșit, după care ne-am îndreptat spre biroul nostru. Nu reușeam să-mi dau seama ce era cu Bătrânul: ceva se schimbase la el: parcă obosise, el care era același, nu știu, ceva îmi scăpa. Omul ăsta reușea să mă impresioneze de fiecare dată mai mult. Nu era sub nicio formă genul de șef idiot și capsoman, pe care cu multă plăcere îl etala Poliția Română, în ultimii ani, și asta ne surprindea cu totul. La el totul era clar, niciodată nu folosea cuvinte în plus. Nu știam nimic despre trecutul lui, decât că el înființase Brigada de Combatere a Crimei Organizate, pe care o conducea de câțiva ani buni. Avea

ceva, ieșit din comun, părea un sfânt coborât dintr-o icoană: prezența lui reușea să liniștească și să domine. Ochii, de un albastru pur, căpătaseră în timp o răceală neomenească, erau în același timp reci și fierbinți.

Am ajuns în biroul pustiu și am deschis dosarul, împreună cu Marius: o foaie imprimată, cu un scris mărunț, ne spunea în câteva cuvinte că o încurcasem. Am ridicat ochii de pe ea, ne-am strâns cheile și ne-am luat picioarele la spinare. Din treacăt, l-am salutat pe Vasile, sperând că vom trece neobservați, pe lângă el. Ți-ai găsit. Cu un gest scurt, ne-a făcut semn să intrăm.

– Ați fost?

– Da!

– Ați luat?

– Da!

– Știți ce aveți de făcut, nu? Dați-i drumul la treaba. Vă aștept la mine la amiază. Liberi.

Am părăsit biroul lui, oarecum uimiți. Reușise să se calmeze atât de repede?

Colonelul Vasile Petre, fusese șeful nostru de la început. Din câte înțelesesem noi, fusesem aleși de el, personal, din toți cei zece, care terminasem Academia. Omul ăsta semăna atât de mult cu Bătrânul dar, în același timp, era atât de diferit de el. Mult mai tânăr, era un tip la un metru optzeci, solid, un bărbat bine făcut, îmbrăcat mereu după ultimele jurnale de modă, de o inteligență sclipitoare, cu un umor fantastic, dar de o duritate extraordinară, pe care nu o mai întâlnisem până atunci la nimeni. Ne impresionase de la început, prin felul lui de a fi, direct, fără ocolișuri și fără a avea o fire ascunsă.

La el totul era pe față, sau, cum s-ar spune, tot ce era în gușă, era și în căpușă. Afișa o duritate nemaipomenită, de parcă

ar fi vrut ca toată lumea să stea departe de el. Din câte știam noi, nu era căsătorit, dar era mai mult decât clar că femeile nu lipseau din viața lui. Ce ne surprinsese dintotdeauna, era inteligența extraordinară de care dispunea. De multe, de foarte multe ori ne surprinsese cu soluții care nici măcar pe departe nu ne trecuseră prin cap. Ce mai, împreună făceam o echipă fantastică, și trebuie să spun că nu ne deranja faptul că ne aflam în subordinea lui, ba aș putea spune că, din contră.

Ne-am așezat la birou, și, în timp ce Marius pregătea cafeaua, de care nu se lipsea sub nici o formă, am deschis dosarul: foaia conține un mesaj laconic, o adresă și o dată. Nu ne ajuta foarte mult, dar era un început.

– Ce crezi? L-am auzit pe Marius, după ce-și turnase pe gât o porție generoasă de cafea.

– Mergem la fața locului și vedem acolo ce se întâmplă, i-am răspuns, aruncând dosarul pe birou. Știi că nu-mi place să mă pronunț, am încheiat eu discuția, după ce am luat din dulap camera digitală (ce vreți, eram în pas cu tehnica).

– Îmbarcarea, încheie el.

Am plecat în cea mai mare viteză, tropăind pe scări în jos. În trecere, i-am aruncat un salut lui nea Anton, care abia a avut timp să ne deschidă ușa de la intrare. Am urcat în mașina lui Marius, și acesta a demarat în trombă, înscriindu-se în traficul supraaglomerat al dimineții. Adresa era una destul de ciudată: un cartier mai mult decât select, al orașului. Curiozitatea creștea cu fiecare metru cu care ne apropiam de destinație.

Știam doar că este un caz clasic de omor, dar întrebarea pe care nu reușisem s-o adresăm nimănui, era de ce naiba fusesem aleși noi pentru a ne băga nasurile: erau alții mult mai tari decât noi, care ar fi putut face totul OK. Dar, știți cum e:

ordinele nu se discută, se execută, așa că nu ne rămânea decât să vedem ce se întâmpla.

După aproape o jumătate de oră, am ajuns la destinație: aleea de intrare în cartier era păzită cu strășnicie de către paznici cu cefe late, având câini în dotare. După controlul de rutină, ne-am înscris pe un drum lateral, urmând indicațiile omului de la poartă. La numărul 13, era destulă agitație: pe lângă mașinile Poliției, Salvarea își făcuse apariția, iar într-o parte am recunoscut și pe băieții de la Morgă: era clar, distracția abia începea, așa că trebuia să intrăm și noi în joc, nu?

Am coborât din mașină și am intrat în casă. Era o agitație mai ceva ca în filmele americane: deosebirea era că alea erau pline de figuranți, în timp ce aici toți erau niște adevărați profesioniști. Când am intrat în living-ul în care puteai liniștit să întorci un camion, am avut senzația că sunt în Gara de Nord.

– Dacă veți sta să vă zgâțiți ca proasta-n târg, ne încurcați și vă încurcați și pe voi, am auzit o voce venind de undeva din colțul camerei. Am văzut o pereche de ochi albaștri, și o mutriță de copilaș obraznic, ridicându-se spre noi, și am recunoscut-o pe Diana, o mai veche colegă de-a noastră, care, se părea că reușea să ne surprindă încă odată. Nu era mai înaltă de 1 metru 57, dar avea fătuca asta niște nervi de oțel, și o forță extraordinară, care puseseră în dificultate mulți bărbați.

– Ce faci, piticanie? Am salutat-o eu, luând-o în brațe. Nu te-am mai văzut de mult.

– Apollo, a aruncat ea, strâmbând din năsuc. Ce faci, măi ursule? De când nu ne-am mai văzut, ai pus pe tine, nu glumă. Mai trăiești?

– Destul. Pe Marius îl mai știi?

– Spre deosebire de alții, memoria mea este încă intactă. Bună, Marius, a aruncat ea, după care s-a întors spre mine. Voi cum ați ajuns aici?

– Poveste grea și lungă, pisico. Ți-o spun mai târziu. Acum ce te rog, e să ne pui la curent cu ce se întâmplă aici. OK?

– Veniți după mine, a spus ea, intrând într-o cameră ce părea continuarea living-ului. Era o cameră mobilată simplu, doar o canapea și o măsuță de cafea, formată dintr-o panteră și o sticlă, așezate pe un covor persan, ce acoperea toată camera. Imaginea prezentată ne-a blocat pe amândoi, pe moment. Corpul unui bărbat întins pe podea, lângă canapea, într-o poziție nefirească, atrăgea atenția din prima secundă.

Ne-am apropiat de el, eu și Diana, în timp ce Marius „mirosea” restul camerei. Ne-am aplecat asupra lui, și am dat la o parte pânza care acoperea corpul neînsuflețit, dezvelindu-l în totalitate.

– Pot să umblu la el? Am întrebat-o pe Diana, arătând spre cadavru.

– Da, că am terminat cu el. De fapt, cred că ar fi trebuit să-l ia de aici, până acum. Unde sunt băieții de la Morgă?

– Afară, dar mai lasă-i un pic. Vrem să ne uităm și noi la el, în liniște.

– OK, a căzut ea de acord, aplecându-se asupra lui.

L-am întors cu fața în sus, și imaginea care ni s-a oferit nu era una din cele mai plăcute: era un bărbat cu vârstă de maxim 45 de ani, exagerat de gras, cu șuncile atârănând pe burtă și pe alte părți mai puțin nobile, dar ce atrăgea cel mai mult atenția, era expresia de pe figura lui: groază e puțin spus. Gaura din dreptul inimii spunea totul, despre felul cum murise, nu mai încăpea nici un dubiu.

– Ce zici de el? am întrebat-o eu pe Diana.

– Ciudat, a recunoscut ea. Pare speriat rău de tot.

– Cum a murit?

– Aparent, împușcat în inimă.

Respect – Aparent? am întrebat-o eu, uimit. Explică-mi.

– Vezi orificiul de intrare a proiectilului?

– Da.

– Nu există orificiu de ieșire.

– Și, ce e ciudat în asta? Proiectilul o fi rămas în corp.

– Răbdare, m-a potolit ea. Distanța de la care s-a executat focul este mică: 30-40 de cm. Nu există urme de pulbere, nici arsura specifică din jurul orificiului de intrare. Și nici gaura nu este făcută de vreun proiectil obișnuit. Este mult prea mică. După cum bine vezi, s-a tras din casă: nu există niciun fel de orificiu în singura fereastră a camerei.

Am privit, la rândul meu, cu atenție cadavrul și nu am putut decât să-i dau dreptate. În acel moment, însă, s-a găsit să intre în cameră medicul legist, Cristian Andronic, împreună cu echipa. Ne-am strâns mâinile și i-am arătat cadavrul.

– Iarăși îmi dați de treabă? A suspinat el, salutând-o pe Diana.

– Ai prefera să șomezi? i-a răspuns pitica.

– Îmi sunteți datori cu o partidă de pescuit, a aruncat el neglijent, făcând semn celor două ajutoare să ridice cadavrul.

– Sirene? A spus Diana, abordând un aer nevinovat.

– Poftim? S-a aplecat Cristi spre ea. Nu am înțeles.

– Fă pași, a replicat ea. De când te duci tu la pescuit în costum și cu cravată?

– Ești mai rea ca nevastă-mea, a concluzionat doctorul, ieșind din cameră. Pe voi doi vă aștept la mine, la un pahar de vorbă, a încheiat, după care ne-a salutat cu o mișcare scurtă din cap, plecând cu ceilalți.

L-am văzut pe Marius umblând prin cameră, adulmecând ca un câine de vânătoare. L-am lăsat în pace, pentru că știam ce va urma: creierul lui lucra în liniște, iar nasul dăduse de ceva.